

ზურაბ ქაქელიძის

ლურჯი ფანქრით
ზღვას დაეხატავ,
ანდა—ლამაზ იას.
ყავისფერი ფანქრით—
კატას
ან—
ხარ-ირემს რქიანს.

ყვითელით კი—
მზეს დაეხატავ,
ვარსკვლავებს და მთვარეს,
მწვანე ფანქრით—
აყვავებულ
საქართველოს შთა-ველს.

ვალდიის უღიანოვი

ა. კონოვნი
ნახატები ა. რაზნიჩევისა

ვალოდია უღიანოვი თავის დაზე—ოლიაზე ერთი წლით იყო უფროსი. იგი ხშირად თამაშობდა დასთან. მარტო ოლიასთან კი არა, ვალოდია ყველასთან მეგობრობდა, — დიდებთანაც და პატარებთანაც. ცოცხალი და მხიარული ბავშვი იყო. ყველაფრისათვის რჩებოდა დრო: კარგადაც სწავლობდა, ბევრსაც კითხულობდა და ათას თამაშობასაც იგონებდა. ვალოდიასთან არავის სწყინდებოდა: საუბრობდნენ, იცინოდნენ, თამაშობდნენ, მღეროდნენ...

10.971

ერთხელ, საღამოს ჩაის შემდეგ, ვიღაც ქურქში გახვეული შემოვარდა ოთახში. სახე არ მოუჩანდა. ყველა შეშინდა, ვინ საით გაბობდა და ვინ—საით. ქურქში გახვეული კი სავარძლის ქვეშ მიიმალა. ბავშვები გულისფანტვლით ეპარებოდნენ სავარძელს. ქურქში გახვეული ხმას არ იღებდა. მიტია უშიშრად ავარდა სავარძელზე და სავარძლის უკან გადაიხვდა. იქ ისე ბნელოდა, ვერაფერი გააჩნია.

უსებ ქურქში გახვეული ბრდღვინვით გამოენტო. ვაი, მისი ბრალი, ვისაც ეცემოდა. მხოლოდ სისწრაფითა და მოხერხებულობით თუ უშველიდი თავს. ესეც იყო,—ამსიძმემ ქურქით, თანაც ფორთხვით, ქურქიანი ვერც ისე იოლად შესაქლებდა ვინმეს დაქვრას. ქურქიანი შუა ოთახში შეჩერდა და სასაცილოდ დაიწყო ხტუნვა. ეტყობოდა, ახალი რაღაც მოეფიქრებინა. იგი არავის გაკიდებას არ აპირებდა, მარ-

ტო იმას მივარდებოდა, თუ ვინმე თვა-
ლის ცეცებას ან სიცილს დაიწყებდა.

ყველაზე უფროსს—ანიას ქურქიანის
დანახვაზე სიცილი აუტყდა. იმდენი იცი-
ნა, გაქცევის თავიეც აღარ ჰქონდა და
ისევ მოფერებაზე გადავიდა:

— ჩვენო საყვარელო, ჩვენო კარგო!
ქურქიანი ანიას ფეხებში სწვდა. ანია
აკივლდა.

— ჩუმად, მამა მუშაობს!—თქვა დე-
დამ, მაგრამ თამაშში ხელი არ შეუშლია.

ქურქიანი ალბათ ამიტომ მოკლბა. ყვე-
ლამ ალღო აუღო ამ ამბავს, ხვეწნა-
მუღარაზე გადავიდა:

— ჩვენო კეთილო, გაგვასვირნე, რა
სასადილო ოთახიდან ფარდის გრძელი
ზონარი გამოიტანეს და ქურქიანს ილ-
ლივებში ამოსდეს.

ოლიამ და ანიამ ზონრის ბოლოებს
მოჰკიდეს ხელი, ხოლო მიტია ქურქიანს
უკან დაუდგა და გრძელ ბუწვს ჩაებღაუტა.
ყველამ ერთად დაიწყო სიარული.

ანია გზადაგზა ეფერებოდა.

მამის კაბინეტს რომ ჩაუარეს, რაც
მართალია. მართალია, ყველა გაისუსა.
სამაგიეროდ სასადილო ოთახში ატეხეს
ერთი აურხაური: სკამებს სულ ლაწა-
ლუწი აუყენეს.

ბავშვთა ოთახში რომ
შევშვთა, ქურქიანი უცებ
მიტიას მივარდა. მიტია ამას
არ მოელოდა და რაც ძალი
და ღონე ჰქონდა, იყვირა.

კართან კვლავ დედა გა-
მოჩნდა:

— ახლა გაკვეთილებს
მიხედეთ!—ისე თქვა დედამ,
რომ ყველა მიხვდა, ქურ-
ქიანის ოინები დღეისათვის
დამთავრებული იყო.

— მე რა ვქნა?—თქვა
მიტია, ის ხომ ჯერ არ
სწავლობდა.

— შენ ჩემთან წამოხ-
ვალ. ცომი უნდა მოვზი-
ლო.

ცომის მოზეღა არც თუ
ცუდი საქმე იყო. ვის ამო-
ცანები უნდა ამოეხსნა, და
ვის დედასთან ერთად ცომი
უნდა მოეზილა.

ამ დროს ქურქიანი გა-
სწორდა, ქურქი იატაკზე
დაუვარდა და ყველამ დაი-
ნახა ვალოლია.

თარგმნა ლეილა მკაძე

დათო

ანდრო თაყაია

ჯოხის ცხენით არ თამაშობს,
უკვე წიგნებს ჩაჯდომია,
„დედა ენას“ უაღერსებს,
ამბობს: „სწავლას რა სჯობია?“

ბურთის დევნა რას მიქვია?
არ დავდივარ სხვისი ჭკუით!
ბურთიც კარგი, ცხენიც კარგი,
მაგრამ წიგნთან ვეველა ტუუის!..

დაბადების ღღე

სვეთან შხარბრძალი

დაბადების ღღე აქვს მად
ჩემს თოჯინას—თაიკოს,
ერთი წელი უკვე გახდა,
რაც მიყიდა მამიკომ.

ნამცხვრისათვის მზად მაქვს ცომი,
მინდა დავკლა ქათამიც,
ხიდუდი ხომ ბეგრია—
ვაშლი, მსხალი, ატამი.

სუფრას გავშლი, რომ სტუმრებმა
ჩაიკენიტონ თითები,
ყველა უნდა მოვიწვიო—
პატარებიც, დიდებიც.

ნახატი გივი ნარმანიანი

ჯ ა ჯ ა ლ ი

მიორბი პაპაშვილი

ნახატები პახანზ ბუღისაშვილისა

პატარა დარეჯანი სოფელში იზრდებოდა ბებიასთან. შვიდი წლისა რომ შესრულდა, ბებიამ უთხრა:

- ახლა კი სკოლაში უნდა მიგიყვანოთ.
- სად უნდა მიმიყვანოთ, ბებო?
- ქადაქში.
- ქადაქში?— გაუკვირდა დარეჯანს.
- ჰო, შვილი, იმიტომ, რომ დედაც ქადაქში ცხოვრობს და მამაც, გიაც და ქეთიონც.
- მეტი რა გზა იყო. ჩაიყვანეს დარეჯანი ქადაქში და მიიყვანეს სკოლაში.

ერთხელ დარეჯანს ძია ვასოს კაკლის ზე დაესიზმრა. კაკლებს ღერჯოლები შემოსკვდომდათ და სასაცილოდ იკრიჭებოდნენ. ერთი იძახდა: სად არის დარეჯანი, რატომ არ გვენახავსო; მეორე

ამბობდა: სკოლაში წავიდა, ჩვენ რალაში გავახსენებთო; მესამე ამბობდა: რატომ ჩვენ არ წავგიყვანაო; მეოთხე ამბობდა: ოღონდ იმის ჩანთაში ამჩნრიდა და თავის დღეში აღარ მოვკვდებო...

ამ დროს ძია ვასო გამოჩნდა. ხელში ხაღხა ეჭირა. კაკაღზე ავიდა, დაჰკრა ხაღხა და, ხირრი!— ხრილით წამოვიდა კაკალი. ეს რომ დანახეს კაკლისკენ გაიქცნენ ღორი, ცხვარი, ბოჩოლა; დარეჯანსაც უნდა, რომ გაიქცეს, მაგრამ ფეხები არ მისდევს. თითქოს ვილატა ებლაუტება და არ უშვებსო.

უტუბად დარო ბებიას გაახსენდა:
— უი, დამიდგეს თვალი, ჩემი დარეჯანი აქ

არ არის და კაკაღს კი ვმერტყავთ!..

— შე ვიცი და დარეჯანმა!—ჩამოსძახა ძია ვასომ და ახლა სხვა ტოტზე გადაინაცვლა. ჩხრჩრ... მოილო კაკაღმა ჩხრილი.

ძია ვასომ ტომრები გაავსო და სახედარს გააპკიდა.

— აბა, ჩემო მერცხადა, წადი და ეს კაკაღი დარეჯანს წაუღე ქაღაქში!

— ქაღაქის გზა რომ არ ვიცი!—შეწყყმანდა სახედარი.

ნამდვიდ მერცხაღს გამოგაყოღებ.—უპასუხა ძია ვასომ და კუდმაკარტედას დაუძახა.

— ქაღაქის გზა კარგად ვიცი, მაგრამ დარეჯანს არ ვიცნობ.—თქვა მერცხაღმა.

— რომელიც ყველაზე ღამაში გოგონა შეგხგეღს, დარეჯანიც ის იქნება.

— კეთილი და პატროსანი!—უპასუხა მერცხაღმა და გაღრინდა.

მიღრინაღს მერცხაღი და მისღვეღს სახედარი. აი, ჩავიღვნენ კიღვე ქაღაქში. დარეჯანი ეზოში თამაშობდა და მაშინღვე იღენღს შორიღან.

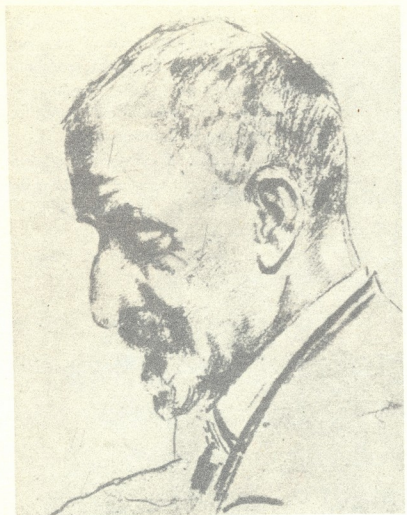
— და-რე-ჯანაღნი!—დაიყვირა სახედარიღმა. დარეჯანი მაშინღვე სახედრისაკენ გაიქცა.

ის იყო, მოხსნენ ტომრები, კაკაღი იატაკზე წამოყარენ და დარეჯანსაც გაუღვიღა... ძია ვასო მოსულიყო. კაღათით კაკაღი მოღტანა, დარეჯანის სასთუმაღთან დაღეღა და ეღღა, როღდის გაიღღვიღებღსო. დარეჯანმა ძია ვასო რომ დაინახა, სინარულისაღან ღოღინიღან წამოღრინდა:

— შენი ჰირიღე, ძია!.. ჩამოხვეღი?!. კაკაღი ჩამომიტანე?! რა კარგია!.. წუხედ სიზიმარში შენცა გნახე და ჩვენი კაკაღიც; დეღას გეუღციები, მართაღს ვამობღ!

— აბა, აბა...—იციღნის ძია ვასო და თაღვაღ-ღაკერიღ კაღათს ხსნის.

შესრულდა ასი წელი გამოჩენილი სომე-
ხი მწერლის **ოჰანეს თუმანიანი**ს დაბა-
დებიდან.

ოვანეს თუმანიანი დიღანს ცხოვრობდა
და მოღვაწეობდა საქართველოში.

ბავშვებო! თქვენ უველას გაგიგონიათ მი-
ხი „გიქორი“, „ერთი წვეთი თაფლი“... მან
ბევრი კარგი მოთხრობა, ზღაპარი, იგადი და
ლექსი დაგიწერათ.

ვბეჭდავთ ოვანეს თუმანიანის იგავს—
„ძმობილი ცული“.

ქაიჭილი ცული

ი გ ა ვ ი

ერთი კაცი სამუშაოდ შორეულ ქვეყანაში
გაემგზავრა. ერთ სოფელში ნახა, საღისი
შემს სეღით აზობდა.

— მშებო, სეღით რომ აზობთ შემსს,
ცული არა გაქვთო?

— ცული რა არისო? — შეეკითხნენ სოფ-
ლელები.

კაცმა გაიძრო ქაშიდან ცული, დასჭრა
შემს, დანაო და ერთ მხარეს დააწყო. ეს
რომ გლეხებმა დანახეს, შთელი სოფელი
შეჭარეს: — საღისო, შოდით, ნახეთ, ძმობილ-
მა ცულმა რა ქნაო.

სოფლები ცულის ზატონს შემო-
სციენენ: რა არ შეძლიეს, ოღონდ ცული
დაგეთმოე. დიდი სვეწნა-მუდართ, როგორც
ქნა, შეისუდეს ცული.

ზირველ დღეს მამასხლისსა წაიღო ცუ-
ლი, მაგრამ დაიწყო თუ არა შეშის დაჭ-
რა, ფეხი კაიჭრა, და სოფელი დრიალით
შესძრა:

— ხალხო, მოდით ნახეთ, მძობილი ცუ-
ლი კაბრაზდა, ფეხსე მიკბინაო!

სოფლები შეიყარნენ, სელკეტები მოი-
მარჯვეს და ცულის დაუშინეს. რომ ვერაფე-
რი დააკლეს, შუბა დააჯარეს და ცეცხლი
წაუკიდეს.

კაბაძმა იქაურობა დაფარა. ცეცხლი რომ
ჩაქრა, მივიდნენ და რა ნახეს: ცული გა-
წითლებულიყო.

— ვაი, ვაი, ბიჭებო, მძობილი ცული
უფრო კაბრაზებულა, შესედეთ, ალმური გა-

დასდისო. რაიმე უბედურებს დაგატყ-
თავს, რადაც უნდა ვიღობოთო.

იფიქრეს, იფიქრეს და გადასწყვიტეს,
დაუშვევდიანო. წაიღეს ეს კავარჯრებული
ცული და მამასხლისის საბძელში შეაგდეს.
საბძელი ბზით იყო სავსე. ჩააგდეს თუ
არა, ცეცხლი გაჩნდა, ალი ცაბდე აჯარდა.

შეშინებული სოფლები ცულის ზატ-
ონს შეესვენეს: თუ დმერთი გწამს და
რაიმე კავკეუობა, ამ ცულისაგან გვისხე-
ნითო.

— თქვენ ცულის სძარებისა არაფერი
კავკეუობადეთ, რა ჩემი ბრალიაო!—თქვა
ცულის ზატონმა, წაიღო თავისი ცული
და მას აქეთ იმ სოფელში ისევ სუღით
აწობენ შუბას.

თარგმნი აკჩილ ლაშთინაძე
ნახატი ზურაბ ავახანიძის

კიჟუ

მერი გოლქვაძე

ნახატები ელ. აშვოსიძისა

ერთი პატარა ფისუნია კიბეზე იჯდა. დაინახა
გიამ, ძალიან მოეწონა და ჰკითხა:

- ვისი ხარ, ფისო?
- მიაუ!—უბასუხა ფისომ.

გიას გაცინა:

- „მიაუ“ რა არის, მე რა ვიცი „მიაუ?!“
- მიაუ!

გიამ გაკვირვებით მხრები აიჩეხა: — კიდევ
„მიაუს“ მეუბნება?!

- მიაუ!
- ისევე „მიაუ“...
- წამოდი, გინდა, რძეს დაგაღვინებ?
- მიაუ!

— სულ ასე თუ იძახე, რა გამოვა?— გა-
ჯაგრდა გია—სულ ერთია, ვერაფერს გავიგებ.

გია სკოლიდან რომ დაბრუნდა, ფისო კართან
მიეგება, კული აიპრიხა და შეჭკნავლა:

ხნუცაჯის ფაჯსჭურთი

გიორგი ნაკათელი

თეთრ ბურთს დასდევს ფართიფურთით
ღრი კატის ათი კნუტი,
აჭეთ ხუთი,
იქით ხუთი,
გაიტაცეს თათით ბურთი.

სადღაც გაქრა მათი ბურთი!
თურმე იყო... ბატიბუტი.
შევეკითხოთ კატუნებს—
ხომ არ შეაკნატუნეს?!

- მიაუ!
- მიუ, მიაუ!—გამოაჯავრა გიამ.

კარი დაიკო ნანამ გაულო.
— შენა ხარ, მე კატა მეგონა!—გაუკვირდა ნანას.

გიამ გაიფიქრა, მოლი, მეც კატასავით ვილაპარაკებ, რა ადვილი ყოფილო...

— მიაუ!—უბასუხა დას.

— რა მოგივიდა?!—თვალეზი დაჭყიტა ნანამ.

— მიაუ!

— რა დაემართა?!—სამზარეულოდან ბებომ შემოიხედა.

— რა ვიცი, მგონი, კატად გადაიქცა!—უბასუხა ნანამ.

ბებომ არაფერი თქვა, ნანაც გაჩუმდა, რა უნდა ელაპარაკათ „კატასთან“, მან ხომ „მიაუს“ მეტი არაფერი იცოდა?

„კატამ“ ჩანთა საწერ მაგიდაზე დადო, ხელები დაიბანა, მერე ქვაბთან მიცუნცულდა და სახურავი ახადა: საჭმელი ხომ კატებსაც უნდათ?!

— გშოა?—ჰკითხა ნანამ.

— მიაუ!—მაშინვე მოაკნავლა გიამ.

— მიაუ შენ და იაუ!—ახლა კი გაბრაზდა ნანა, —ალარ მორჩები მაგ „მიაუს“ ძახილს?

ბებომ კი აიღო ერთი დიდი ხის კოვზი, —ციცხვს რომ ეძახიან და მისცხო და მისცხო გიას:

— ციც, ციც, შე სასიკვდილე, ქვაბთან რას დასუნსულებ, თავგები ვეღარ დაიჭირე? ესეც შენი მიაუ...

აქა-ბაქა

ქეთევან ჭილაშვილი

ხასატები ზარბაზ შორჩხიძის

აქა და ბაქა გოლიათა ქინქლას შვილები იყვნენ. ესაო და, შეძლებული ვარო, შვილებს ისე ზრდიდა, ცივ ნიაჲს არ აკარებდა. აქას და ბაქას მზამზარეული მოსდიოდათ ყველაფერი,—საქმელი იყო, თუ სასმელი...

ისე დაზანტდნენ, ლხინშიც კი ეზარებოდათ წასვლა. იქამდე გათამამდნენ, ბოლოს თავისი ხელით ქამასაც აღარ კადრულობდნენ. საწყალი იმათი დედა გაწვალებული იყო. თითო ლუკმის ჩადებაზე ახალ ზღაპარს თუ არ დაიწყებდა, ორივენი კრიქას შვიკრავდნენ და ჯიუტად შესტკეროდნენ ერთმანეთს. იმათი დაპურება მთელ ქალას უნდა გაეგო. პატარები კი აღარ იყვნენ, ორივემ ულვაში დაიმშვენა და ქობორიც დაიყენა...

ერთ მშვენიერ დილას აქას და ბაქას უბედურება დაატყდათ. გოლიათა მამა ქინქლას და გოლიათა დედა ქინქლას თქვენი ჭირი წაედით. მთელი ღამე წვიმდა, წყალმა თუ დაახრჩოო,—ქოთქოთებდნენ ქინქლები.

ღარჩნენ აქა და ბაქა ბედის ანაბარა. რაც რამ ჰქონდათ ოჯახში გადანახული, ისიც მალე შეთქვლიფეს და დასხდნენ ცარიელზე.

— გაისარჯეთ!

— ხელი ვაანძრით!—აგონებდნენ აქეთ-იქიდან მეზობლები.

აქა და ბაქა კი თავგზაბნეულები დადიოდნენ. ვერაფერს აბამდნენ თავს. თუ სანადიროდ წავიდოდნენ, აქა აღმა მიდიოდა, ბაქა—დაღმა. იკინკლებდნენ მთელი დღე, იკინკლებდნენ და მშვიერ-მწყურვალებს სახლამდე ძლივს მიჰქონდათ სული.

აქა ერთს ამბობდა, ბაქა—მეორეს. ვერა და ვერ თანხმდებოდნენ. ერთიც ქვის ნატეხი იყო და მეორეც:

თუ რომელიმე ქინქლა თავისიანს უთაგბოლობას შეამჩნევდა, ეტყოდა ხოლმე: „რა აქა-ბაქა“ დადიხარო, თუ ცუდლუტობას—„რა აქა-ბაქა გაგირბის თვალეზიო“.

ძმები დიდ გაქირვებაში ჩავარდნენ. სამადლოდ ხან ერთი მეზობელი გაუწვდიდა ხელს, ხან—მეორეც...

ერთხელ ორივენი გუბის ნაპირას მწვანე ხავსზე გორაობდნენ და ფიქრობდნენ, რა გზას დასდგომოდნენ, როგორ გაეტანათ თავი. ამ ფიქრში იყვნენ, იქვე შორიახლოს რაღაცამ ბრავვანი მოადინა, მოიხედეს, ვერაფერი გაარჩიეს.

— აქა, მოდი ერთი, ნახე, რა არისო!—გვერდი ინაცვლა ბაქამ.

— თუ კარგია, შენ მიდი!—აქა რა ბიქი იყო, ბაქას რამეში ჩამორჩენოდა.

— თუ ბედს ვეწვევი, წილში არ ჩაგიყენებ!—გაბრაზდა ბაქა და წელისათრევით გასწია. აქეთ შემოუარა, იქით შემოუარა. თავი და ბოლო ვერ გაუგო. გუბესთან რაღაც

ველო ფრთებიანი, ყუთსა ჰგავდა.
 — აცა, მოდი აქ, შე არ დასაცალელო!
 — რა იყო?—მოვარდა გახარებული აცა.
 — აბა, ერთი ნახე, რა არის?
 აცამ უცებ გარს შემოუბრინა და გახარებული ზედ შემოაჯდა.
 — რა და ვერა ხედავ, ქარის წისქვილია.
 — წისქვილი?
 — ჰოო! გახსოვს ერთხელ დედამ შორს, შორს რომ გაგვასეირნა, აკი დაგვანახა ფერღობზე.
 — ჰოო, როგორ არ მახსოვს!
 — აცა!—მივარდა ძმას და გულში ჩაიკრა.—ახლა კი ცოტა წყელ მი გავიმართებით, ლუქმა გავარდეს, ჯამში ჩავარდესო!—სწორედ ასეა ჩვენი საქმე.
 — ბაცა, მისხალ საფქვეზე ნახევარი მისხალი მინდი ავიღოთ!
 — მაშ არა და, ახლა მავათი მუქტი მუშა ვიქნები!—თავი გამოიდო ბაცამაც.
 მალე ხმა დაირხა: აცამ და ბაცამ წისქვილი წამოდგეს, ბოლოს და ბოლოს კასურ გზას დაადგნენო.
 წამოვიდა ქინქლა და რა წამოვიდა! საიდან აღარ მოიტანეს საფქვევი. წისქვილთან იმოდენა რიგი გაიკიმა, თვალს ვერ გააწვინდო.
 — აცა! მინდს ბევრს იღებენო! ყური მოეკარი.—გადაუჩურჩულა აცამ ბაცას.

— ერთი შენც, მოგელია. „ვინცრა უნდა თქვასო, წისქვილმა კი ფქვასო“.—წყებლა აიქნა ბაცამ, მაგრამ ვაი, რომ წისქვილი არა ფქვედა და დღემდე. ქარი კი არა, სიოც არ იმეროდა. ერთი დღე, ორი დღე, ქინქლებს მოლოდინით გული გადაელიათ.
 — ქინქლებო, ასე უქმად ჯდომას, სიმღერა არა სჯობია!—გასძახა აცამ ქინქლებს,—მოდით, ერთი ჩვენებური სიმღერა დავცხოთ და დოლაბი დატრიალდება.
 ქინქლებმა ჩაახველეს, ხმები მოსინჯეს და დააგუგუნეს—„მუმილი მუხასა“. ოდნავ შეირხა წისქვილის ფრთა, მაგრამ დოლაბს ძვრა ვერ უუყვეს.
 ქინქლებს იმედი გადაუწყდათ, არაქათგამოლეულემბა მინდორში აქეთ-იქით მიდეს თავები და მიიძინეს. აცა და ბაცა კი მუხლმოყრილნი იდგნენ და ქარს მოწყალებას შესთხოვდნენ.
 — ქარო! ოღონდ დაუბერე და მინდის ნახევარი შენი იყოს, ნუ გავწირავ ობოლ აცა-ბაცასო!
 ამ ვედრება-ვედრებაში იმათაც კინწი მოსწყდათ და ხვრინვა ამოუშვეს.
 გათენებისას კი ისეთი ქარი ამოვარდა, სულ თავდაყირა დააყენა ყველაფერი. ეს შენი ქარის წისქვილი თავის საფქვევიანად შორს, შორს, საღდაც ცხრა მთას იქით გაიტაცა. იმ დღიდან აღარავინ იცის აცა-ბაცას ასავალ-დასავალი.

ნელის სუკვილი

გივი ჭიჭინაძე

ნაწაწინა ნელი
 ეუბნება ნიკოს:
 — თუ გინდა რომ მუდამ
 შემოდგომა იქოს,
 ჩვენს სოფელში მოდი,
 შევეჩვენოთ ეველანს:
 — ნუ დაბეტრევთ კაკალს!
 — ნუ გაკრეფავთ ვენახს!
 სულ თე ესნა სეებს
 ატამი და ვაძლი,
 მუდამ შემოდგომა
 ხომ იქნება მაშინ!
 — მუდამ შემოდგომა
 ვის რად უნდა, დაო,
 ახალი წლის ღამეს
 ვაძლით ვიგუნდაოთ?!

ვინ რა თქვა

ვლადიმერ ახარიაშვილი

ბამთარმა თქვა:
 — პაპა ვარ,
 წვეროსანი,
 თეთრიო.
 გაზაფხულმა:
 — პაპ, პა,
 როდის წაზვად ვრთიო.—
 ბაფხულმა თქვა:
 — მინდვრების
 მე ვარ შემოქმედიო,—
 დავამწიფე თავთუხნი,
 ხილ-ბოსტანი, ფეტვიო.—
 შემოდგომამ:
 — იმედი
 ჩემი გქონდეთ მეტიო,—
 მოვზღვევებდი დოვდათად,
 ვერსად ვერ დავებტიო.

ნახატი ზურაბ უორჩხიძისა

ყიღაშალა

მეტიპეტი

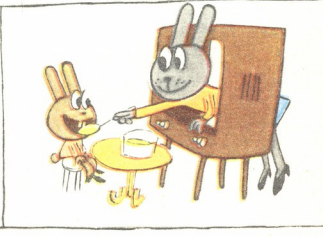
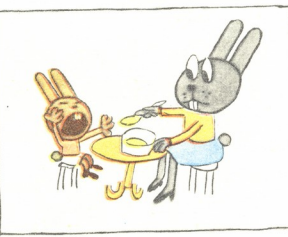
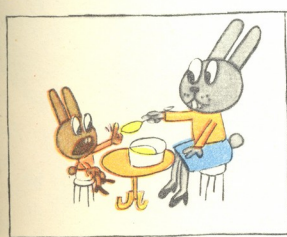
ქ. გოგიაშვილი

შემოდგომის საღამო თენდებოდა. პაპა გიგო დაწვა, ურემში თიკნები შეაბა და ყურძნის მოსატებად ტყეში წავიდა.

ყველა ეხმარებოდა პაპა გიგოს. ძალღი მტევანს წალდით წყვეტდა, ფისო ჭინჭილებში ჰყრიდა, სახედარი გოდრებს წიწილებს ჰკიდებდა ზურგზე და წიწილები ურმისაკენ მიიჩქაროდნენ.

საღამომღე კრიფეს ყურძენი. დაღამდა, ცაზე მზე ამოვიდა, გოდორი ზოგმა თავზე დაიდო, ზოგმა ყურზე ჩამოიკიდა და გზას გაუდგნენ.

შინ რომ მივიდნენ, პაპა დატრიალდა, ყურძენი სიბ ქვაზე დაწურა და ბადაგი ჭაში ჩაასხეს.

რა ჰქვას მისმა დედიკომ?!—
სულ წითელ კვერცხს უგორებს.

არ ჰკამს, ახალ განართობს
თუ არ გამოუგონებს!

ია

ბიოგრაფიული ნაპროექტი

ია პატარა გოგონა იყო, სულ ოთხი წლისა. ერთხელ მამამ სასეირნოდ წაიყვანა, მინდორში გავიდნენ. მზიანი დღე იყო, ხბორები ჩრდილში წამოწოდრიდევნენ და იზმორებოდნენ, კვიცები დახტოდნენ. იამ იქ ერთი ძალიან დამაზი ყვავილი დაინახა, ბუჩქის ძირში ამოსულ იყო, ისიც პატარა იყო და იასავით მორცხვი.

მამამ უთხრა:

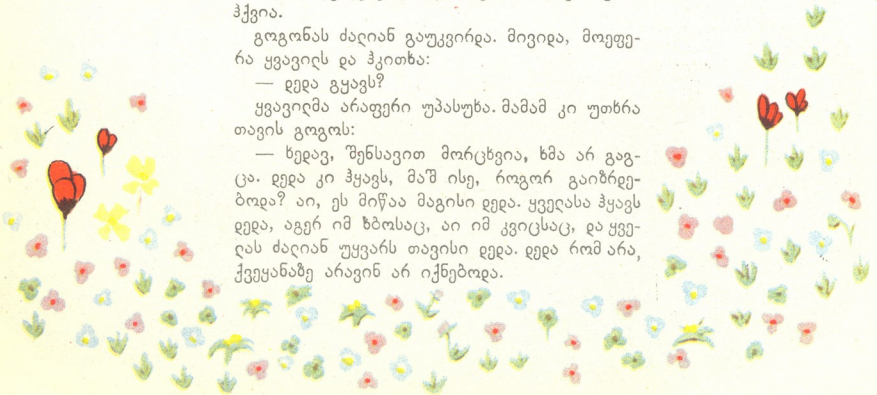
— აი, ეგ ყვავილი შენი სენიაა, მაგასაც ია ჰქვია.

გოგონას ძალიან გაუკვირა. მივიდა, მოეყურა ყვავილს და ჰკითხა:

— დედა გყავს?

ყვავილმა არაფერი უპასუხა. მამამ კი უთხრა თავის გოგონას:

— ხედავ, შენსავით მორცხვია, ხმა არ გაგცა. დედა კი ჰყავს, მაშ ისე, როგორ გაიზრდებოდა? აი, ეს მიწაა მაგისი დედა. ყველასა ჰყავს დედა, აგერ იმ ზბოლსაც, აი იმ კვიცსაც, და ყველას ძალიან უყვარს თავისი დედა. დედა რომ არა, ქვეყანაზე არავინ არ იქნებოდა.

თინას ნატვრა

პატარა თინა ქალაქში ცხოვრობდა. გოგონა ნატრობდა, რაც წიგნებში ფრინველები და ყვავილებია დახატული, ნეტავი ჩემი თვალთ მარ-ვენაო.

— აგარაკზე რომ წავაღო, მაშინ ყველას ნა-ხავ.— უთხრა მამამ.

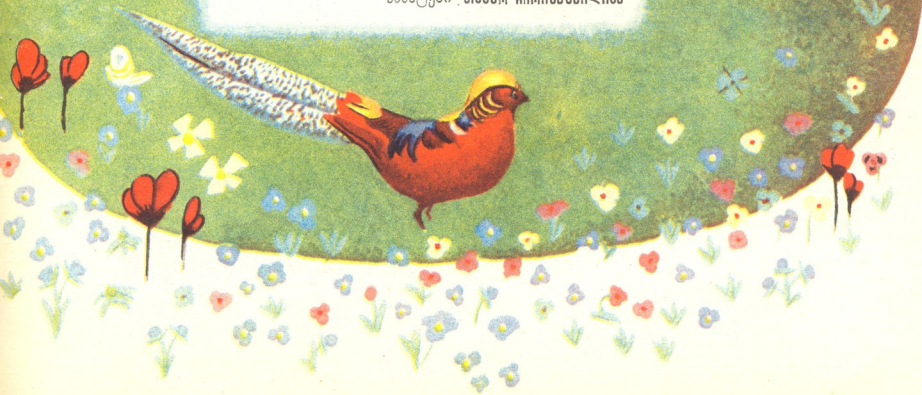
აგარაკზე რომ მიდიოდნენ, ერთ დიდ ტყესთან გააჩერეს მანქანა, დაისვენეს და ისაუბმეს. თან ტყეს გასცქეროდნენ.

ჯერ ოფოფი მოფრინდა, ისეთი პრელი იყო, დამაზი, გეგონებოდა, ათი მხატვარი ერთად ხატავდაო. ქაჩორი ნარინჯისფერი ჰქონდა, ფრთებზე და მხრებზე თეთრი და ყვითელი ზოლები გასდევდნენ. მერე ხოხობმა გაიფრთხილა ბუჩქებში—მას კი ცისარტყელას ყველა ფერი ამ-კობდა, იფიქრებდით თავზე და ყველზე მწვანე-მოლურჯო თავშადი ახვევიაო, მკერდთან კი მოწითალო-წაბლისფერი დაჰკრავდა. მერე გვრი-ტრი მოფრინდა, ქედანიც, გულწითელაც, მერ-ცხადმაც ჩაიქრლა და ციდან ჰიკჰიკით მიესალმა თინას. მერე პეპლებმა დაიწყეს ფარფატო, მერე მიწდერის ყვავილები გამოჩნდნენ: კოხტა მარიამი, თავისი ყვითელი ქლავით; დაყვარდისფერი ნალველა, თეთრი გვირილა და შავგაღიანი ყაყა-ჩო, ყველნი მოიღერეს და მზებზე ისე დაიწყეს ციმციმი, ასე გეგონებოდათ, პატარა თინას მოსვდა გაუხარდათ და იცინიანო.

გოგონ სინარულს საზღვარი არა ჰქონდა. ისე-თი დამაზი იყო ტყე, ეგონა, ტუბილ სიზმარს ვხედავო.

ნახატები თამარ ჩიჩინაშვილისა

10.971

ბუკჩინი

ბუკჩინი

მოგლი-მოგლი

ენის ვასატეხი

თარნოი ლორთქიფანიძე

გოგლი-მოგლი გოგლა ბიჭმა
მიაწოდა გოგო ლალას,
გოგლი-მოგლი გოგო ლალამ
შეატყამა დედოფალას.

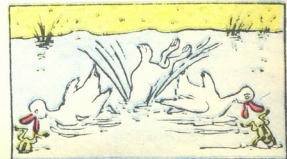
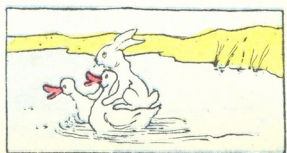
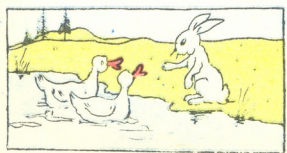
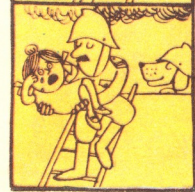

ბუკატიწო
მელა პლიაჲ
ჩემმა ტეპილმა ბებო ნინომ
მომიტანა ბურატიწო:
კერ გათხოვებთ, მეშინია,
გრძელი ცხვირი არ ატკინოთ.

გამოცანა

ნიკოლოზ კლიაშვილი

ის მეთევზეს სულაც არ ჰგავს,
თუმცა ბადეს ქსოვს და აგებს,
განა წყალში? შინ თუ ბალში,
კოლო-ბუზებს აჩანავებს.

ნანინა

გივი ძნალაძე

ნანა, ჩემო ციუუუნია,
 ჩემო თუაღის ჩინო,
 საბანი არ გადაიძრო,
 არ გაცუდე, შვილო.
 სულ შენია, შემოგველე,
 რაც თხოროსე რკოა,

ნანა, დედა გუნაცუალოს,
 დაიძინე, დროა.
 ახლოს ვერგინ ვერ მობედაუს,
 მამაშენის შიშით,
 დაიძინე, ჰაჭაწინაუ,
 გაიზრდები ძილში.